

Sygn. akt IV U 3242/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Łożyńska-Motyka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 r. w Olsztynie

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 17 listopada 2012 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje B. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 23 kwietnia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r.

/-/ SSO Beata Łożyńska-M

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., odmówił B. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 14 listopada 2012r. ustalono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji B. K. wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty. W ocenie odwołującego, Komisja Lekarska ZUS dokonała błędnej oceny jego stanu zdrowia, gdyż występujące u wnioskodawcy schorzenia czynią go niezdolnym do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

B. K. urodził się w dniu (...) (...). Posiada wykształcenie podstawowe. Wnioskodawca pracował jako pracownik fizyczny przy produkcji zwierzęcej. W dniu 11 września 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Na dzień złożenia wniosku o rentę udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 34 lat, 1 miesiąca i 18 dni, w tym, w dziesięcioleciu poprzedzającym datę złożenia wniosku, okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 8 lat, 8 miesięcy i 6 dni. W okresie od 3 listopada 2011r. do 2 maja 2012r. wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy, a od dnia 3 maja 2012r. do 29 września 2012r. świadczenie rehabilitacyjne. W dniach od 21 lipca do 13 sierpnia 2012r. odbył rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej (dow: akta ZUS).

Orzeczeniem z dnia 10 października 2012r. lekarz orzecznik uznał odwołującego za zdolnego do pracy. Rozpoznał u wnioskodawcy dyskopatię lędźwiową oraz przebyte złamanie kości piętowej lewej i wskazał, że kręgosłup w badaniu jest wydolny, bez istotnych objawów neurologicznych.

Od powyższego orzeczenia odwołujący złożył sprzeciw. Podniósł, że stan jego zdrowia po leczeniu rehabilitacyjnym nie uległ poprawie, o czym świadczy zaświadczenie lekarskie wydane przez lekarza prowadzącego, ale przede wszystkim zaświadczenie lekarza medycyny pracy, w którym wskazano, że wobec przeciwwskazań zdrowotnych wnioskodawca nie jest zdolny do wykonywania pracy na stanowisku pracownika produkcji zwierzęcej. Również komisja lekarska po zbadaniu wnioskodawcy nie znalazła podstaw do uznania go za niezdolnego do pracy (dow: akta ZUS).

Okolicznością mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia B. K. i jego zdolności do wykonywania pracy. W związku z powyższym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych – lekarzy specjalistów neurologa i chirurga naczyniowego.

Biegli lekarze po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską i po zbadaniu ubezpieczonego uznali go za częściowo niezdolnego do pracy z powodu schorzeń ze strony kręgosłupa. Biegli rozpoznali u wnioskodawcy mnogą dyskopatię odcinka lędźwiowego kręgosłupa z obustronną rwą kulszową podostrą i objawami ubytkowymi, chorobę Scheurmanna, stan po operacji żyłaków kończyny dolnej lewej oraz żyłaki nawrotowe kończyny dolnej lewej i prawej. Jak podkreślił chirurg naczyniowy, żyłaki kończyn dolnych nie są przeciwwskazaniem do wykonywania pracy, natomiast biegły neurolog wskazał, że stwierdzone objawy chorobowe badaniem przedmiotowym i badanie dodatkowe kręgosłupa rezonansem magnetycznym, są obiektywnym potwierdzeniem zgłaszanych dolegliwości. Odwołujący przeżył w okresie młodzieńczym chorobę Scheurmanna, która spowodowała predyspozycję do rozległych zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych w odcinku piersiowo-lędźwiowym kręgosłupa. Obecnie stwierdzone zmiany chorobowe krążków międzykręgowych w odcinku lędźwiowym kręgosłupa uszkadzają struktury nerwowe wewnątrz kanału kręgowego i są przyczyną nerwobólów utrudniających każdą pracę fizyczną. W ocenie biegłego, wnioskodawca nie powinien wykonywać pracy fizycznej. Mając powyższe na uwadze, uznano odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy od daty badania tj. od dnia 23 kwietnia 2013r. na okres do dnia 30 kwietnia 2015r. (dow: opinie biegłych k. 42-43, 49-50, dokumentacja lekarska k. 10)

Powyższą opinię zakwestionował organ rentowy i wniósł o powołanie nowego zespołu biegłych lekarzy. (pismo organu rentowego z zastrzeżeniami k. 15-16)

Wobec złożonych zastrzeżeń, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego neurologa, celem odniesienia się do zastrzeżeń zgłoszonych przez Przewodniczącą Komisji Lekarskich ZUS. W opinii uzupełniającej biegły neurolog podtrzymał swoje stanowisko. Podkreślił, że rozpoznanie wielopoziomowej dyskopatii lędźwiowej z przewlekłym zespołem bólowym pod postacią rwy kulszowej obustronnej jest niepodważalne. Odwołujący był leczony w oddziale neurologii i rehabilitacji, wykonano badania dodatkowe potwierdzające rozpoznanie kliniczne. Przebieg schorzenia jest długotrwały i występują okresy mniej nasilonych dolegliwości. Biegły podkreślił, że wysiłek fizyczny, a innych możliwości poza pracą fizyczną odwołujący nie ma, powoduje nasilenie bólu, uniemożliwiające każdą pracę, a bardzo często samodzielne poruszanie się. Jednocześnie biegły wyjaśnił, że dyskopatia na wielu poziomach jest przeciwwskazaniem do leczenia operacyjnego, jeżeli nie ma wskazań bezwzględnych do leczenia operacyjnego, to znaczy porażenia kończyny lub zaburzenia czynności zwieraczy. Przy wielu zmianach dyskopatycznych operowanie jednej przestrzeni nie przynosi efektu, a dodatkowo narusza struktury kręgosłupa. Biegły podkreślił, że przy tego

typu zmianach dyskopatycznych, wysiłek fizyczny jest czynnikiem patogennym w obostrzeniu zespołu bólowego i uszkodzenia korzeni nerwowych. (dow: opinia uzupełniająca k. 60).

W piśmie procesowym z dnia 9 lipca 2013r. organ rentowy wniósł o powołanie nowego zespołu biegłych zgodnie z zastrzeżeniami Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS. W ocenie organu rentowego, biegły nie udowodnił co najmniej znacznego stopnia upośledzenia sprawności organizmu w przebiegu choroby dyskowej kręgosłupa lędźwiowego. Wobec tego jedynie profilaktyczne przeciwwskazania do świadczenia ciężkiej pracy fizycznej nie dają podstaw do uznania niezdolności do pracy w ramach świadczenia rentowego. Ubezpieczony bez wyuczonego zawodu może pracować na stanowiskach pracy wskazanych przez lekarza medycyny pracy, a w razie rzeczywistego zaostrzenia dolegliwości w przebiegu choroby korzystać, jak do tej pory ze zwolnień lekarskich. (pismo z zastrzeżeniami k. 75-73)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określa art. 57 ust. 1 pkt 1-3 i ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm). Jednym z warunków koniecznych dla przyznania prawa do renty jest istnienie niezdolności do pracy.

Według art. 12 ust. 1 tejże ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Oznacza to, że nie każdy stan chorobowy uzasadnia prawo do renty, lecz tylko taki, który narusza sprawność organizmu w stopniu ograniczającym lub wykluczającym zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego w niniejszej sprawie odwołania miało więc ustalenie, czy wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy.

W ocenie Sądu, okoliczność ta w sposób jednoznaczny została wykazana przez biegłych lekarzy. W opinii z dnia 23 kwietnia 2013r, jak też w opinii uzupełniającej biegły neurolog jednoznacznie stwierdził, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przyczyną niezdolności do pracy są schorzenia neurologiczne. U wnioskodawcy rozpoznano mnogą dyskopatię odcinka lędźwiowego kręgosłupa z obustronną rwą kulszową podostrą i objawami ubytkowymi. Jak podkreślił biegły, obecnie stwierdzone zmiany chorobowe krążków międzykręgowych w odcinku lędźwiowym kręgosłupa uszkadzają struktury nerwowe wewnątrz kanału kręgowego i są przyczyną nerwobólów utrudniających każdą pracę fizyczną. Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w tych opiniach. Są one bowiem jasne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji. Opinie zostały sporządzone przez lekarzy specjalistów w dziedzinach odpowiadających schorzeniom odwołującego. Zostały wykonane po przeprowadzeniu z wnioskodawcą wywiadu lekarskiego, zbadaniu go i zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją lekarską złożoną do akt. Opinie są jednoznaczne i konsekwentne. Brak jest przy tym podstaw, by zarzucić biegłym stronniczość lub nierzetelność.

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych, uznając że uzasadnienie wniosku nie zawiera konkretnych zarzutów i stanowi jedynie polemikę z wnioskami przedstawionymi przez biegłego neurologa. Skoro biegły w sposób przekonywujący uzasadnił wnioski końcowe, to w ocenie Sądu, nie ma potrzeby dalszego kontynuowania postępowania dowodowego, albowiem sprawa została dostatecznie wyjaśniona do merytorycznego rozstrzygnięcia. Nie można podzielić zarzutu organu rentowego, że biegły nie udowodnił co najmniej znacznego stopnia upośledzenia sprawności organizmu w przebiegu choroby dyskowej kręgosłupa lędźwiowego. W obu opiniach, biegły wyraźnie wskazał, opierając się na wynikach badań oraz dokumentacji z przebiegu leczenia, z jakich powodów uznaje, że stopień nasilenia występujących u odwołującego schorzeń powoduje niezdolność odwołującego do pracy fizycznej, bo tylko taką pracę przy poziomie swojego wykształcenia odwołujący może wykonywać. Do powyższego należy dodać, że biegły nie ograniczył swojej oceny zdolności wykonywania pracy jedynie do ciężkiej pracy fizycznej. Wyraźnie podkreślił, że przy stwierdzonym u wnioskodawcy stopniu naruszenia sprawności organizmu, nie jest on zdolny do wykonywania żadnej pracy fizycznej, gdyż każdy wysiłek fizyczny powoduje nasilenie bólu uniemożliwiające pracę. W tej sytuacji trudno zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego,

że odwołujący może korzystać ze zwolnień lekarskich w okresach rzeczywistego zaostrzenia dolegliwości. Taka jest ocena organu rentowego, który badał odwołującego w listopadzie 2012r., tymczasem z opinii biegłego neurologa z dnia 23 kwietnia 2013r. jednoznacznie wynika, że aktualnie przebieg choroby wykazuje tego rodzaju zaostrzenie, które powoduje niezdolność do pracy w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS, a nie czasową niezdolność do pracy w ramach zwolnień lekarskich. Zważywszy już choćby na upływ czasu od daty badania przez komisję lekarską, trudno oceniać naruszenie sprawności organizmu odwołującego wyłącznie przez pryzmat badania w toku postępowania przed organem rentowym, zwłaszcza, że biegły uznał za datę powstania częściowej niezdolności do pracy datę własnego badania, tj. 23 kwietnia 2013r. Jest oczywiste, że w ciągu 5 miesięcy, jakie upłynęły od badania przez komisję lekarską, w stanie zdrowia odwołującego mogły zajść duże zmiany. Organ rentowy pomija również okoliczność, że odwołujący wykorzystał okres zasiłkowy, a po jego upływie korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego, po którym to okresie lekarz medycyny pracy uznał, że wobec przeciwwskazań zdrowotnych odwołujący jest niezdolny do pracy na stanowisku pracownika produkcji zwierzęcej. Wprawdzie zaświadczenie o niezdolności do pracy na konkretnym stanowisku pracy wydane przez lekarza medycyny pracy nie jest tożsame ze stwierdzeniem niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tym niemniej świadczy ono, że proces natężenia występujących u wnioskodawcy chorób był na tyle duży, że uniemożliwiał mu wykonywanie pracy. Powyższe koresponduje z dokonaną przez biegłego neurologa oceną stopnia naruszenia sprawności organizmu. Podkreślić również należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, Sąd rozpoznający sprawę nie jest zobowiązany do tego, aby dopuszczać dowód z kolejnych opinii biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003 r. sygn. akt V CKN 1622/00, LEX nr 141384).

W świetle zatem zebranego w sprawie materiału dowodowego należy przyjąć, że odwołujący utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Tym samym, uznając odwołanie za zasadne, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł, jak w sentencji wyroku.